

med Hensyn til Kvindesport; thi naar det er „Sport“ at „købe en Tandbørste — (A. skulde vel ikke tilfældigvis være Forhandler af Tandbørster) — og lukke Vinduer op“, saa tror jeg nok at turde sige, at Kvinderne i hvert Tilfælde i disse to Sportsgræne er godt med, temmelig sikkert endog langt forud for Mændene. — Hvor glad Hr. A.'s Artikel gjorde mig, kan jeg næppe udtrykke. Nu har min Moder, der er en ældre, svær Kone, lige saa længe der har været Tale om Kvindesport, ønsket, at der var en eller anden „Sport“, som egnede sig for hende. Takket være Hr. A.'s oplysende Artikel, kan jeg nu bringe hende det glædelige Budskab, at hun er og længe har været „Sportskvinde“, uden at nogen har vidst det. — Min Tjenestepige er det gaaet lige saa; hun vilde jo ogsaa gerne være med paa Sporten, men Mangel paa Tid og Penge har afholdt hende fra Cykling og Boldtspil, og mange Gange har jeg hørt hende klage: „det er godt nok med al den Snakken om „Sport“, men det er kun noget for de rige; om vi stakkels fattige Folk bliver syge af Mangel paa Sport, det er der saamæn ingen, der bryder sig om.“ Ogsaa hende kan jeg nu berolige; hun er jo endog en meget foretagsom Sportskvinde, saa mange Vinduer, som hun lukker op! —

Noget for noget. Til Gengæld for al den Beroligelse, Hr. A. har skaffet mig, kan jeg med rolig Samvittighed give ham den Trøst, at der i København findes mange Gange 10,000 Sportskvinder, der dyrker de Sportsgræne „at „købe — jeg tror næsten at turde sige benytte — en Tandbørste og lukke Vinduerne op“.

Meta.

Græske Kvinder.

I Grækenland har Kvinderne indgivet en Adresse til Kongen, undertegnet af 2,800 Kvinder, hvori de beder ham oprette offentlige Skoler til Kvinders tekniske Uddannelse, for at de kan blive i Stand til at skaffe sig selvstændige Erhverv. Kronprinsessen understøtter Andragendet.

Det kgl. Theater.

I Ravnekrogen.

Først og fremmest knyttedes Interessen til dette Stykke, endnu før det blev opført, sig om Forfatteren, der var og endnu er ubekendt. Forskellige har faaet Skyld for at have begaaet det, men omsider standsedes der ved en Overlærer nede i Næstved. Om han er Manden — hvem ved?

I alt Fald er det en Mand, som har levet i Provinsforhold og er bleven hjertelig ked af dem, hvorfor han ser paa dem og raillerer over dem, ikke med Forfatteren af „I Provindsen“s elskværdige Lune, men med en Bitterhed, der giver „Ravnekrogen“ Skyld for alt ondt, hvad der sker ligefra Karakterernes Demoralisation og indtil en Embedsmands paatænkte Uærlighed.

Pladsen tillader os ikke at gøre nøjagtig Rede for Stykkets Indhold, derfor her nogle faa Antydninger.

En forvænt og forkælet Grossererdatter fra København bliver gift med Herredsfogden i en lille By. Den unge Frue keder sig, koketterer med Mandens Ven, Overretssagfører Bang, driller og forarger Damerne ved udfordrende og kostbare Toiletter, medens Manden og hun efter to Aars Ægteskab ser ud til at være hjertelig kede af hinanden og desuden staar paa Afgrundens Rand, idet hendes Ekstravagancer har sat ham i en Gæld paa 20,000 Kr. En ung amerikansk Enke, der i sin tidlige Ungdom har været forlovet med Herredsfogden og som for hans Skyld er vendt tilbage, redder ham dog fra Aagerkarlen, Agent Sørensen's Klør; bemeldte Agent har nemlig snydt hende for en lignende Sum, hvilket Herredsfogdens Pige, der tidligere har tjent hos Agenten og som har den priselige Vane at lytte ved Dørene, kan bevidne. Alt ender i Fryd og Gammen for det unge Ægtepar, der temmelig unotiveret atter faar Øjnene op for, at de elsker hinanden efter at alt er klaret og Herredsfogden har lovet sin unge Hustru at flytte til København.

De to første Akter vandt Publikum ved sine livlige Repliker og den Friskhed, som

raader over det hele. De to sidste Akter derimod gjorde mindre Lykke, idet Handlingen og dens Motiver ikke var tilstrækkeligt motiveret eller anskueliggjort, det er næsten, som om Forfatteren ikke er Herre over sit Stof. Men Københavnerne tog dog vel imod imod Stykket; som bekendt holder man af at se ind af sine egne Vinduer, og vor kære Hovedstad har en Fornemmelse af, at den med Hensyn til mangt og meget ikke er større end en Ravnekrog; skøndt, Gud bevares, det er jo her Provinsboerne, der railleres over, og København, der opstilles som den frelsende Havn.

Fru Bloch vandt en fuldstændig Sejr som den unge Kone; hun var frisk og munter og netop saa pjanket og koket, som saadan en lille Hovedstadsfrøken kan være. Hr. Reumert som Overretssagføreren spillede saa decent og forstaaende, saa behersket og nobelt, som man ikke tidligere har set denne Skuespiller tage fat paa sine Roller. Fru Oda Nielsen som den amerikanske Enke og Olaf Poulsen som Agent Sørensen, tog begge Bifald.

S—h.

Værd at lægge Mærke til.

I afvigte Aar har der ved Telegrafvæsenet i Sverige, været ansat 252 mandlige og 495 kvindelige tjenestegørende Personer.

I Chicago er Direktørposten ved Fødselsstiftelsen og Kliniken for Kvindesygdomme, overdraget til en Kvinde, Frøken Marie Mengler, ved den tidligere Direktør Dr. Ryfords Død.

Meddelelse.

Kvindelig Fremskridtsforening afholder Mandag den 27de April Medlemsmøde paa Østergade 15 Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Aften, ved hvilken Lejlighed man har truffen den Overenskomst med Arbejdernes Læselskab, at en af dettes Repræsentanter indleder Mødet med at udvikle Selskabets Betydning og Formaal, hvorefter Diskussion om forskellige Æmner vedrørende Kvindelig Fremskridtsforening.

11)

Otte Dages Skilsmisse.

Af

Amanda Kerffstedt.

Oversat af S. H.

Valeria erindrede sig nu et Par milde brune Øjne, hvis Blik hun adskillige Gange havde mødt i disse paa Begivenheder saa rige Dage. Men hun havde næppe lagt Mærke til hvem de tilhørte. Nu saa' hun et ungt, sjælfuldt Ansigt tæt ved sig.

„Sig mig Deres Navn, mit søde Barn, og tilgiv mig, at jeg ikke mindes det“, sagde hun.

Valeria syntes med et at være bleven saa gammel.

„Jeg hedder Marie Vandhausen. Vil De tænke paa mig en Gang imellem?“

„Det vil jeg. Men De ser saa bedrøvet ud“, sagde Valeria. „De er saa ung og har hele Fremtiden for Dem“.

„Hvis jeg blot kunde ligne Dem, vilde

jeg ikke være saa bedrøvet“, sagde den unge Pige rødmende.

Valeria omfavnede hende. Den gjorde hende saa godt, denne uventede Venlighed. De brune Øjne stode fulde af Taarer.

Valeria strøg det rige lyse Haar bort og kyssede hende ømt paa Panden.

„Saa indvier jeg Dem da herved til Lykken“, sagde hun.

„Aa, Fru Brügge — tilgiv mig — tænk venligt paa mig“, raabte den unge Pige heftigt. Nu lød Afgangssignalet. Hun hoppede i Land. Landgangen blev trukken ind, Maskinen arbejdede, Lømmetørklæder viftede, og snart saas Københavns Rhed kun som en lang Stribe i det Fjerne.

Imidlertid havde Grosserer Brügge i sin Ensomhed levet et muntert Ungkarleliv. Alle hans Ungkarlevarer havde gjort deres Bedste for, at han ikke skulde finde Ensomheden trykkende; Følgen blev, at han ikke al Tid kom til sit Kontor paa bestemt Klokkeslet.

Om Tirsdagen blev han dog vækket Kl. 8, mindst fire Timer for tidlig, af et

Telegram, som han ærgerlig og søvrig aabnede.

„Jeg længes hjemefter. Kommer Tirsdag Middag. Mød ved Stationen.“

Valeria.

„Tirsdag — i Dag. Saa snart!“ Det var lige paa Nippet, at han var sovet ind igen, men heldigvis fo'r han op ved at høre sig selv snorke, tog sin Fornuft fangen og stod gnaven op. En Kande frisk Vand gjorde ham godt og en Drosketur til Hageparken kølede hans Øjne. Han stod paa Stationen til den bestemte Tid, saa respektabel og saa godmodig som en Hustru vel kunde ønske sig. Om Aftenen sad de sammen i Kabinetssofaen.

„Henrik“, sagde Valeria sagte, „jeg vil aldrig mere rejse bort alene. Jeg har i disse Dage været udsat for en stor Fare, og jeg er saa glad over atter at være her. I Hjemmet er dog tryggest.“ Hun lagde Hovedet mod hans Bryst.

„En stor Fare“, sagde han og undertrykte en Gaben, som fik hans Næseboer til at skælve og fyldte hans Øjne med Taarer. „Hvad mener Du, min lille Pige?“